

Ájtteklánda lávludis

Dån ájttegij lánnda duv alla váríjgum,
Dån tjáppa, dån ávos dievas ednam!
Mån ähtsáv duv, fábmogis, ruoddnis miehtsijgum,
Duv almev, duv jávrijt, duv änojt.

Duv namma lij allak, duv fábmó vil aj.
Duv guddne gitt alme rádjáj gulluj.
Mån diedáv, aht náv dat galggá sjaddat aj.
Mån sidáv viessot, jábmet ietjat lunne.

Publicerad år 1905 i tidskriften *Lákkåmus samita*
som *Aiteklantai*, och år 1906 i *Abbis-girje sami*
manaita som *Aitek-lanta laulotis*. Sjungs som:
Du gamla, du fria, du fjällhöga nord.

(I två ord finns en ålderdomlig ändelse [-gum], som grammatiskt innebär att ordet står i *genitiv pluralis*, denna ändelse finns dock inte kvar i lulesamiskan idag, men måste finnas kvar i texten för att kunna sjungas enligt melodi).

Anpassad till nutida lulesamisk rättstavning
av Nils-Olof Sortelius, oktober 2016.

Originaltext

Aiteklantai.

Tån aitefi lanta tu alla wari fum,
Tån tjappa, tån awost tiemas ätnam!
Mån ätsaw tu, fapmofis ruodnis mietji fum,
Tu almew, tu jaurit, tu änoit.

Tu namma li allak, tu fapmo wil ai:
Tu kudne fitt alme radjai fulloi.
Mån tietaw, att náv tat falka sjaddat ai.
Mån jítaw wiesjot, japmet ietjat lunne.

(Raulotuowa fá "Du gamla, du fria, du fjällhöga nord".)